

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 30. Ad solitudinem se recipit sponsa Dei orationi vacatura, secundum insignem doctrinam, dignamque spiritu D. Bernardi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53092](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53092)

dece non permittat: etenim vt oratio tua in Deum dirigatur, recta ascendat nec aliò diuertatur, oportet vt te subdicas, solusque concludaris, ventus non accedat famuli, non ancilla, non nepotiorum, non tumultuum: si namque perficent illi, totam dispergent attentionem, mactentque illa deorsum iuuatilis. Vnde cum iam vices tibi non sint vt illam quietam habeas, saltem ex parte tua locum elige, vbi minus sit quod te diuertat impedimentum.

- VII.** Hoc suo nos exemplo docerunt Moyses & Aarõn graui oppressi consilio & angustia turbati ex solitione populi tumultuarij: nam oratori ad tabernaculum confugerunt. Audi scripturam. *Moyse & Aarõn dimissa multitudinis ingressi sunt tabernaculum suum, & cõuertunt prout in terram, clamaueruntque ad Dominum.* Idem ex eodem Moyse discimus quando grauioris calamitatis in *Egypto* imperaturus a Deo remedium, a strepens procul secessit pilatij Pharaõnis. *Egressus a Pharaõne orauit Dominum.* Idem egit quando Pharaõ percussus a Deo grandine & igne instantè rogabat eum vt medius intercederet apud Deum, quatenus a tam horrendo manum tolleret supplicio, respõdit se facturum, sed solò separatim egrediendo de ciuitate ad locum a turbis remotiorem. *Cum egressus fuero de urbe, extendam palmas meas ad Dominum.* Non aliter pudicissima Iudith: etenim aduertens periculum quo tota laborabat urbs Bethulia, & quam imprudens Sacerdotes & Senatores iniuriant consilium, recurrit ad orationem: ad hanc autem sese expediens de multitudine sibi socias, secessit ad oratorium quod domi suae sibi construxerat quam primum defuncto viro vidua suæ permissit. *Iudith ingressa est oratorium suum.* Et hoc nobis documentum caelestis praelegit præceptor. *Tu autem cum oraueris, intra in cubiculum tuum, & clauso ostio ora patrem tuum.* Verba hæc eleganter discunt D. Gregor. Ad hoc multum Dominus templa particularia, vt Domus sine orationis, ita a terrenis negotiis & tumultibus sequestrata, vt illos qui hos in templo Ierusalem introducere volebant, hagnis velut canes longius eliminari, dicendo. *Domus mea, domus orationis vocabitur.* De quo fultus actum est superius. Hoc igitur nos Dominus illo secessu ad orationem docete prætendebat.

S. 30. Ad solitudinem se recipit sp. n. De oratione vacatur, secundam in hunc modum doctrinam, dignamque spiritu D. Bernardi.

Aliam indicat D. Bernardus rationem doctrina quadam pijs, suauis & mellicis spiritibus sibi frequentissimo. Excutit verba caelestis sponsæ. *In silentio meo per nos te quisquam querens diligit animam meam.* Appare procul hinc impudica cogitatio in amore ita casto, pudico & spirituali. Indicat ipsa (ex iudicio D. Bernardi) velle se aliquid agere quod pudorem sibi inferat vnde latebras quarit nocturne tenebras oblectiores. *Verendum si aduerti.* Et loco signatur. *Tempore.* Sic se res habet, etenim dicitur. *Amor, & amica colloquia quibus sponsa sponsum reuerteret, nec non zeli feruentiores, quos ab illo pollulati, continent hinc quam verecundiam ne palam euulgentur aut in alios aliter præconcordia euercantur, licet pater ipse sit vel frater, summi confabulationes maxime solitariae sponsæ dilectæ cum sponso sibi charissimo, sic vt amici familiaritates & propinqui maxime dilecti sicut obsequio saculo causentque verecundiam. Animas sanctas Dei sponsas inscribimus, ad eam afflicti tribulationibus recurreunt, ad eum oculos suos erigunt & conuertunt vt sponsa fidelissima, cui hoc præceptum iniungitur, *Ad virum tuum conuersa tua.* Vnde cum illo agunt amorosis lacrymis, suauibus suspiriis, verbis exquisitis, & blanditiis familiaribus. O quales motus animæ pie prouocant in oratione? O quam tenetis blandisque Deo verbis loquuntur? Qui motus ita particulares? Lacrymantur, suspirant, ingemunt, blanditijs agunt, soliloquia proferunt amabilia, nunc manus extollunt, nunc brachia, nunc formam crucis exprimitur, modò seclunt genua, modò se cernuas proferunt, modò faciem terræ collidunt, modò de anfectione conuertuntur, modò zelum exposcunt, modò merita sua parua recogoscunt. Nullum inuenias spiritum qui cum sponsa sua adeo tenerè blandèque conuertetur sicut Deus cum anima iusti.*

Dixit hoc Propheta Dauid. *Quam magnam multitudinem dilexisti tua Domine, quam ascendisti imentiones te.* Latent hæc dulcedines & sunt absconditi fauores. *Abconditiora sunt absconditi facies tue a consuetudine linguarum.* Te ipsum Domine cum illis solis solum concludit: non enim patris vt illi qui hæc igitur, tibi con-

radicat. Nomen facies maiestatem indicat, quasi dicit: Domine mi solus cum sola conspectus tuam abscondens maiestatem. celansque celsitudinem. Hoc est cum illis agendo mirabili quadam tenitudine cordis que familiaritate, si- cut cum illis quibus dicebat: *Iam non dicam tuis fratres, sed amicos.* Quam amicum Samaritanam tenentem loquebatur? Quam secretum cum illa agebat, quia lateoerit, ut nec uoluerit confortes adesse discipulos? Quam abscondita erat maiestas eius facies, quando agebat cum illa tanta comitiss affabilitate quā primus aquam ab illa potulauit. *Mulier da mōi bibere,* totamque illi uirtutem peritiam manifestabat. Quod Deus hac uirtute seriem manifestabat. Quod Deus delicias sunt & dulcedines animis preparat: sanctioribus, ac proinde illas petit à turba solitariis. Et animo se retrahunt & solitudinem inquirunt magis separatam, et que illis oblatore quocumque preliens adest & rubore confundit amicos citam integerrimus. Negotia sunt hæc & era solus cum sola: prout optimè hæc cogita sunt illis qui cum Deo conuersantur uelut sponsæ, quibus nullas habet sibi chariores. Audiamus deinde, *Propter hoc uirgo sponsa, non minus ueracior, quodam cante, & lectuli secretum patet: & noctis.*

Gen. 11. Talem probemus Jacob Patriarcham: hic etenim oraturus secretum noctis inquirat maxime quietum, & ita solus seorsum abiit ut nullam admiserit societatem, nec quidem coniugis suæ Rachel, quam ut uitam tenerè diligebat: unde hoc modo potuit non impeditus & liber dulciora & teneriora cum Deo miscere colloquia, seque cum illo recreare: quem uideas modò brachia illi iniicientem & amplexantem, modò plorantem, modò iugmiserentem, nunc illi blandientem, nunc uim inferentem, nunc protestantem quod illum etiam uolentem abire non permitteret, nunc inquam eius se humilem benedictioni submittentem. Propria sunt hæc solis cum solis. Idem hoc docuit sponsa illa illustrissima 2.4. h. S. Agnes cuius acla conscripsit D. Ambr. ut eius cultor eximius. Refert autem, quod cum eam Romæ gubernator ad locum trahi iussisset publicum & impudicum (ut enim dixit Tertul. erat hæc sanctissimis uirginibus pœna molestissima que magis cupiebatur uadi leoni, quem leoni) eo accedente & ioculoso filio gubernatoris, illius amore languescere ut pudicitia: Virginis scortator illuderet, cum diabolus profocauit. Commocente in uirginem tota ciuitas, potissimum autem gubernator filij sui nec ad rabiem irrita-
Hieron. Bapt. de la Naza Tom. IV.

cus, illam ut magam, prestigiatricem & nigromanticam acculans, quæ filium suum maleficiis suis interemisset. Non ego inquit illa filium interemisse malefica, sed diabolus qui iam in illam plenum acceperat dominium. His ego finem adhibebo, replicat pater si mihi illum ab inferis reuocaueris. Non hoc mereris inquit illa, sed ut sponsi mei gloria splendescat illustrior, omnes foras egrediantur, & me solam cum illo relinquere. *Egredimini foras, ut solitariam orationem offeram.* Ad quid hoc decernis Virgo nobilissima? Nunquid miraculum foret illustrius si in totius populi corona reuocares, ab inferis adolenscentem, ut Christus uiduæ filium, Lazarumque suscitauit? Rudi es & inexpertus in animabus Dei sponsis amantissimis: ut tales, cum eo agunt blanditiis, lenociniis & ueritate amorosa: hæc autem solitudinem exposcunt: idcirco namque dicuntur soliloquia. Hæc autem haboît sponsa illa cum sponso suo: nam prolata in terram toto cordis affectu illi blandiens sic ait. *Omni-potens, adorando, tremendo, colendo, &c.* Quibus inuenis illius defuncti sponsa meruit resurrectionem, quæ sponsi sui diuini gloria maximum sumeret incrementum. Hac igitur de causa solitudinem Saluator petiit oraturus: erat enim Patri suo diuinas oblaturus delicias uerbis, quæ cum amorosis blanditiisque compellaturus. *Abba pater:* nam opinantur nonnulli uerbum hoc, *Abba,* esse quo pueri patribus suis blandiuntur, eo modo quo nunc dicunt: *Pa, pa,* de quo statim: orare debebat & tenerioribus genibus ac suauioribus colloquiis plorans cum illa familiaritius agere, quæ nullam admittunt societatem.

§. 31. Postis genibus procidit in faciem suam. *Pronus & genuflexus orat Redemptor noster, licet David sedens orauerit, & sacerdotes stantes deprecantur manibus eleuatis, quod mysterio non uacat.*

TERTIO: iam in loco Christus constitutus 77 orationis, illam exoriturus, ambo prius genua flexit in terra: *postis genibus,* ait D. Luc. 22.42 Lucas, nec hic hæc sed pronus in terram corruit totum suum inclinans corpus, ut etiam caput in terram allideret: hoc enim indicat D. Matt. 26. *Procidit in faciem suam.* & D. Marcus: *procidit super terram.* Cultu hoc & reuerentiam instruit Mar. 14. qualiter coram Deo ros in oratione siliere debemus, quanta esse modestiæ compositi, quan-
B b 12que

177
+